

AUTE

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 26 de febrer del 2019

Reunida la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del magistrat Sr. Vincent ANIÈRE, i els magistrats Srs. Jaume TOR PORTA, i Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 6-3-2017 es dictava Aute d'execució a través del qual es requeria el Sr. F.R.B. per que en el termini de 15 dies fes efectiva la suma de 44.921,31.- €, i alhora establia que el mateix havia d'abonar a la Sra. M. D. C.F. G., les pensions que es generessin a comptar d'aquell moment, tot i advertint-lo que en cas de no fer-ho, les mateixes s'afegirien al procediment executori i advertint-lo que tal conducta podia ser constitutiva d'il·lícit penal.

II.- El dia 6-4-2017, la representació processal del Sr. F. R. B. interposava incident d'execució contra l'Aute dictat per la Batllia, articulant una excepció que anomena d'impossibilitat d'execució de la Sentència, sol·licitant es dictés resolució que desestimés les pretensions de la Sra. F. tot i imposant a aquesta darrera les costes ocasionades.

Subsidiàriament interessava que el reduís la suma fixada en 2.340.- € segons resultava de l'al·legació tercera de l'escrit, disposant seguidament l'arxiu de la reclamació atès que el seu representat només era titular d'una pensió de jubilació de només 597,72.- € mensuals que era inferior al salari mínim fixat a Andorra sense que se li pogués retenir cap import o percentatge de la mateixa.

III.- El dia 19-5-2017, la representació processal de la Sra. M. d. C. F. G. contestava l'incident d'execució plantejat, interessant es dictés Resolució

desestimant-lo i imposant a la contrapart el pagament de les costes ocasionades inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

IV.- Una volta practicats els mitjans de prova admesos per la Sra. Batlle i presentats per les parts els respectius escrit de conclusions, en data 17-9-2018 es dictava Aute amb la següent part decisòria:

“DECIDEIX:

Primer.- Desestimant íntegrament l'incident d'execució interposat pel Sr. F. R.B., confirmar l'Aute d'execució de Sentència dictat en data 6 de març del 2017 per la suma de 44.921,31.- € més aquelles pensions que s'hagin devengat a comptar del mes de març del 2017, a addicionar al present procediment executori.

Segon.- Condemnar al Sr. R. B. al pagament de la totalitat de les costes judicials causades a resultes del present incident d'execució, inclosos els honoraris d'advocat i procuradora que s'acreditaran en període d'execució de resolució.

Tercer.- Recordar que el professional del dret investit de funció pública que té autoritat per a procedir a l'execució forçosa dels termes de la presents Resolució és el Saig (art. 2 i 3 de la Llei 43/2014 del 18 de desembre, del Saig).

V.- El Sr. F. R. B. va interposar recurs contra l'Aute dictat a la instància i, amb data de registre 27-11-2018, va presentar escrit de conclusions, en mèrits del qual i pels arguments continguts en el mateix, sol·licita la seva revocació, desestimant l'execució sol·licitada de contrari en tots els seus termes, amb imposició de les costes d'ambdues instàncies.

El 17-12-2018, la representació processal de la Sra. F. G. va articular escrit de contesta a les conclusions, interessant la desestimació del recurs plantejat d'advers amb imposició al recurrent de les costes ocasionades en aquesta alçada.

Ha actuat com a magistrat ponent el Sr. Jaume TOR PORTA

FONAMENTS DE DRET

I.- El recurs de la part executant es fonamenta en els següents greuges o motius d'apel·lació.

En primer terme, discuteix la competència dels Tribunals andorrans, fonamentant-se en dos arguments: 1) sustenta que l'import fixat per l'Aute de la Batllia reposava sobre l'Aute de 4-3-2014 dictat pel Jutjat competent de primera instància de Barcelona que coneixia del procediment d'execució, amb el benentès que el mateix no s'havia sotmès al procediment d'exequàtur a Andorra i no podia per tant ser-hi executat; i 2) considera que la Sentència que

es va sotmetre a exequàtur a Andorra era merament declarativa i no contenia cap condemna pecuniària.

En segon lloc, i de manera subsidiària al motiu anterior, considera que part de la reclamació que l'actora articulava es trobava prescrita, sense que existís causa d'interrupció referint que les accions judicials instades a Espanya no podien interrompre respecte de la reclamació realitzada a Andorra, de manera que la suma total reclamada havia de ser reduïda en 2.340.- € corresponent als mesos de gener i febrer del 2014.

II.- ANTECEDENTS D'INTERÈS:

En data 8-11-2016 (rotlle TSJC-362-2016) aquesta Sala dictava Sentència estimatòria de la demanda d'exequàtur formulada per la Sra. M. C.F. G., decretant executiva a Andorra, la Sentència de divorci dictada pel jutjat de primera instància número 16 de Barcelona (Espanya) en data 24-4-2012, sense fer especial condemna en costes.

La Sentència declarada executiva a Andorra disposa en la seva part decisòria:

"Estimo parcialment la demanda de divorci entre F. R. B. i Mª C. F. G. i

1. *Declaro la dissolució del matrimoni celebrat entre F. R. B. i M^a del C. F.G. el 17 de gener de 1966 a Eivissa, amb tots els efectes que són inherents.*
 2. *Estableixo les mesures definitives següents:*
 - 1r) *Extingir la pensió d'aliments establerta en la Sentència de separació a favor dels fills comuns majors d'edat.*
 - 2n) *Mantenir la prestació compensatòria establerta en la Sentència de separació.*
- No faig especial condemna en costes"*

III.- Quant al primer motiu del recurs, escau descartar l'argument segons el qual la Sentència de 24-4-2012, declarada executiva a Andorra, tingués un àmbit merament declaratiu. En efecte, a banda del pronunciament del divorci que adopta, la mateixa també conté un pronunciament econòmic clar a partir del moment en que manté la prestació compensatòria establerta en la Sentència de separació (cfr. punt 2-2n), de manera que en defecte d'execució voluntària per part del deutor, la via de l'execució forçosa es troba expedita.

En el mateix motiu del recurs també es denuncia que l'Aute pel qual la Sra. Batlle iniciava el procediment executori es fonamentava en l'Aute d'execució forçosa dictat per l'Òrgan judicial espanyol, sense però que el mateix hagués estat sotmès al procediment de l'exequàtur. Tampoc aquest argument es pot admetre. En efecte, resulta consubstancial a tota execució, l'existència d'un títol executiu que habiliti l'executant per a demanar al Tribunal el compliment d'un determinat pronunciament. En el supòsit examinat aquesta qualitat recau en la Sentència de divorci, doncs en definitiva és la mateixa que fixa la pensió (aquí per remissió a la suma fixada en la Sentència de separació) i l'Aute dictat en

data 4-3-2014 a que la part recurrent es refereix (folis 42 i ss) es limita a despatxar l'execució a alçada de la suma de 2.241,76.- € de conformitat amb les disposicions dels articles 572 i 575 de la LEC espanyola, una volta efectuada la corresponent actualització de la pensió de conformitat a IPC segons INE. En definitiva, aquesta darrera Resolució no fa altre cosa que liquidar una obligació econòmica a càrrec del deutor seguint els paràmetres definits en la Sentència de divorci, de la mateixa manera que es realitzava en l'Aute de 6-3-2017 dictat per al Sra. Batlle.

IV.- En el segon motiu del recurs, es defensa que la reclamació realitzada per la Sra. F. corresponent als mesos de gener i febrer del 2014 es trobaria prescrita per raó d'haver intervingut la seva reclamació judicial més de tres anys més tard en atenció a les previsions de l'art. 121-21 del Codi Civil de Catalunya.

La prescripció extintiva troba el seu fonament en la necessitat de posar fi a les situacions d'incertesa en l'exercici dels drets i en la presumpció d'abandonament dels mateixos per part del seu titular. La inactivitat, silenci o defecte d'exercici del dret constitueix el fonament de la prescripció extintiva per ser contrari a l'interès social un perllongada situació d'incertesa jurídica. En aquest sentit en la Sentència de 29-4-1999, aquesta Sala ja va establir: *“en relació amb la qüestió de la prescripció, convé finalment precisar, que sent la prescripció una institució que no es fonamenta en principis d'estricta justícia sinó en la necessitat de la seguretat jurídica davant d'una evidència d'abandó o de deixadesa en l'exercici del propi dret, llur aplicació pels tribunals ha d'ésser cautelosa i restrictiva, de manera que quan l'abandó de l'exercici del dret en el termini de la prescripció no sigui clar, i que sí que ho sigui el desig o l'afany de conservar-lo, la prescripció no serà possible; de la qual cosa se'n deriven conseqüències importants, tals com que si el dany no s'ha produït instantàniament, sinó al llarg d'un temps (supòsits, per exemple, de lesions de durada), el termini de prescripció serà comptador des del moment en que siguin coneguts tots els efectes del crebant, ja que fins llavors no serà possible valorar l'abast dels danys ni saber l'import de la indemnització corresponent; i àdhuc si el dany o la lesió es reproduïxen ulteriorment, podrà iniciar-se un nou procés per ampliar la indemnització no coberta anteriorment com va tenir ocasió de senyalar-se a la sentència d'aquest Tribunal de 13 de març de 1997”.*

No es discuteix que la prescripció de les accions s'interromp vàlidament pel seu exercici davant dels Tribunals. En el supòsit examinat, succeeix que el dia 25-7-2016, la representació processal de la Sra. F. introduïa davant d'aquesta Sala la petició d'exequàtur que donà lloc a la Sentència de 8-11-2016, amb la qual es va interrompre el còmput del termini de la prescripció. En cap moment el termini de 3 anys resultant de l'art. 121-21 del Codi Civil de Catalunya

(d'aplicació al supòsit examinat atès la nacionalitat espanyola i veïnatge civil català aplicable) havia transcorregut entre els mesos de gener i febrer de 2014 i la data en que s'iniciava el procediment d'exequàtur i tampoc el mateix s'ha escolat entre la Sentència de 8-11-2016 i el dia 28-2-2017 en que s'articulava la demanda d'execució, de manera que l'acció interposada no es trobava prescrita. Alhora tampoc podem obviar que, abans d'exercir les accions corresponents prop de l'Administració de Justícia andorrana, la Sra. F. havia articulat una demanda d'execució forçosa prop de les autoritats judicials de Barcelona a principis de l'any 2014 contra el recurrent en que també es demanava l'execució relativa a les prestacions compensatòries corresponents als mesos de gener i febrer de 2014 en endavant, el que dóna lloc a diferents ampliacions d'executòries (la darrera de les quals intervenia el mes de gener del 2015, foli 48 i ss), de manera que les actuacions judicials realitzades a l'estranger varen interrompre eficaçment el termini de prescripció. En tot cas, l'exercici de les accions judicials no es troba limitat a un marc territorial estricte sinó que pel contrari, es tracta en definitiva d'examinar el comportament subjectiu del creditor davant d'un determinat dret i en el concret supòsit que s'examina, la Sra. F. ha adoptat una actitud diligent, reclamant primer a Espanya i després a Andorra, el pagament per part del deutor de la prestació compensatòria judicialment fixada pels òrgans jurisdiccionals espanyols, decisió que ha estat declarada executiva en sòl andorrà, sense en cap moment deixar transcórrer el termini dels tres anys.

En conseqüència també aquest motiu del recurs es veu abocat a fracassar.

V.- Atesa la desestimació del recurs d'apel·lació interposat, escau fixar a càrrec de la part recurrent el pagament de les costes ocasionades en aquesta alçada, atès el seu objecte econòmic estricte.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs interposat pel Sr. F. R. B. contra l'Aute de data 7-9-2018 dictat per l'Hble. Batlle, que confirmem íntegrament, tot i imposant a la part recurrent el pagament de els costes ocasionades en aquesta alçada.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-